

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **ALLBAUTECH s.r.o.**, IČO 29001251
sídlem Na Plzeňce 1235/2, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Janem Langmeierem
sídlem Na Bělidle 997/15, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021, č. j. 8594/1.30/20-6,
sp. zn. S9-2020-253

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 24. 5. 2021, č. j. 8594/1.30/20-6, sp. zn. S9-2020-253 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 8. 10. 2020, č. j. 9393/9.30/20-12, sp. zn. S9-2020-253 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a ve zbývajících částech bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně výrokem I. uznána vinnou z přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v platném a účinném znění (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“), kterého se dopustila tím, že 1) umožnila výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti, když na pracovišti provozovny společnosti AP, B., Č H, 1. umožnila YG se státní příslušností Bělorusko výkon závislé práce v období od 25. 3. 2019 do 29. 3. 2019 *bez povolení* k zaměstnání (§ 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti) a 2. v období od 1. 4. 2019 do 5. 4. 2019 *v rozporu* s vydaným povolením k zaměstnání č. j. BEA-440/2019-za, když se povolení vztahovalo na místo výkonu práce na adrese X, Hořovice a Osov (§ 89 odst. 2 ve spojení s § 92 odst. 3 písm. b/ zákona o zaměstnanosti).
3. Žalobkyně byla dále uznána vinnou 2) z přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, jehož se dopustila tím, že zastřeně zprostředkovávala zaměstnání dle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, když pronajala pracovní sílu v podobě YG, VK a SK, resp. je dočasně přidělila k výkonu práce ke společnosti AP, na pracoviště na adrese B, ČH, a to bez povolení ke zprostředkování zaměstnání (§ 14 odst. 1 písm. b/, § 14 odst. 3 písm. b/ v návaznosti na § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti). Za přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 140 000 Kč a uložena náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč (výroky III a IV).
4. Žalovaný k odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že skutek v části I.1.1 nahradil tím, že žalobkyni uznal vinnou za to, že v období od 25. 3. 2019 do 29. 3. 2019 *v rozporu* s vydaným povolením k zaměstnání č. j. BEA-440/2019-za, když se povolení vztahovalo na místo výkonu práce na adrese X, Hořovice a Osov, umožnila YG výkon závislé práce a tím byl porušen § 89 odst. 2 ve spojení s § 92 odst. 3 písm. b/ zákona o zaměstnanosti). Opravil rovněž část výroku I.1.2 tak, že text původně označující místo výkonu práce „X“ nahradil správným označením „X“. V ostatních částech prvostupňového rozhodnutí potvrdil.

II. Napadené rozhodnutí

5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení, shrnul závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí, sumarizoval průběh odvolacího řízení a reprodukoval argumentaci žalobkyně uvedenou v odvolání.
6. Žalovaný předně uvedl, že na základě spisové dokumentace dospěl k závěru, že spáchání přestupků bylo prokázáno a přestupky jsou řádně popsány v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí je přezkoumatelné. Dle žalovaného lze z provedených důkazů

učinít jednoznačný závěr o spáchání přestupků žalobkyní, a že ve výroku I. bodu 2. prvostupňového rozhodnutí i příslušné části odůvodnění jsou řádně a komplexně zdůvodněny úvahy vedoucí k rozhodnutí.

7. K námitce žalobkyně týkající se procesního pochybení správního orgánu prvního stupně spočívajícím v neumožnění žalobkyni realizaci jejího práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí žalovaný uvedl, že v projednávané věci se za přítomnosti zástupce žalobkyně konalo dokazování mimo ústní jednání, v jehož rámci byla žalobkyni dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, k čemuž jí byla poskytnuta lhůta. Žalobkyně tohoto práva dokonce využila, když správnímu orgánu zaslala své vyjádření k provedení dokazování. Správní orgán prvního stupně ve věci následně neprováděl další důkazy a neobstarával podklady kromě podkladů k majetkovým poměrům žalobkyně z veřejně přístupných rejstříků, které nepodléhají nutnosti nové realizace práva na vyjádření.
8. Ohledně přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti žalovaný uvedl, že po posouzení spisového materiálu dospěl k závěru, že se žalobkyně dopustila umožnění výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Námitky týkající se výkonu práce pana G. v období od 25. 3. 2019 do 29. 3. 2019 na základě dohody o pracovní činnosti jsou dle žalovaného nedůvodné. Pan G. byl v daném období zaměstnancem žalobkyně a na pracovišti vykonával závislou práci, jako cizinci mu mohl výkon závislé práce být povolen pouze na základě rozhodnutí úřadu práce a oprávněnosti pobytu. Pan G. byl přitom držitelem povolení k zaměstnání pro žalobkyni na druh práce 93292 Pomocní dělníci ve výrobě, pro místo výkonu jiné než kontrolované pracoviště. Žalovaný proto uzavřel, že žalobkyně panu G. umožnila výkon nelegální práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání.
9. S námitkami žalobkyně směřujícími proti právnímu posouzení přestupku se oba správní orgány vypořádaly tak, že pana G. nebylo možné vyslat na pracovní cestu a že od počátku pracovněprávního vztahu s žalobkyní vykonával práci výlučně na kontrolovaném pracovišti. Povaha vykonávané práce není taková, u které se předpokládá vyslání na jiné pracovní místo pro její výkon. Navíc nebyla splněna dočasnost pracovní cesty.
10. K námitkám týkajícím se nevyhovění důkaznímu návrhu žalobkyně – svědeckého výsledku osob navrhaných žalobkyní – žalovaný uvedl, že tyto výsledky by byly nadbytečné, správní orgán prvního stupně navíc neprovedení důkazu řádně zdůvodnil. Dotčené osoby správnímu orgánu prvního stupně poskytly součinnost a ve věci podaly vyjádření. Žalobkyně neuvedla, z jakých konkrétních důvodů navrhuje výsledky uvedených osob, ani v čem spatřuje rozpor v jejich vyjádřeních.
11. Ohledně přestupku dle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti žalobkyně namítala, že zjištěným osobám nezprostředkovala zaměstnání na pracovišti společnosti AP, když tyto osoby v daném místě pouze prováděly jménem žalobkyně dílo dle smlouvy o dílo uzavřené žalobkyní se společností EW. Žalovaný k tomu uvedl, že fotografie bez časového a místního označení jsou nezpůsobilé něco prokázat. Žalovaný má ze spisového materiálu za prokázané, že žalobkyně vystupovala jako agentura práce, kdy svého zaměstnance dodala na pracoviště společnosti AP na základě spolupráce se společností EW. V projednávané věci nejsou důvodné pochybnosti o tom, že vztah žalobkyně se společností EW nenaplnňoval smysl zhotovení díla ani poskytnutí služby jiné než dodání pracovníků.

12. Na závěr se žalovaný vyjádřil k uložené pokutě a odůvodnil její výši a způsob jejího vyměření.

III. Žaloba

13. Žalobkyně v podané žalobě po stručné rekapitulaci průběhu správního řízení uvedla, že závěry žalovaného nemůžou obstát, neboť žalovaný zcela opominul a nevypořádal se se skutkovým tvrzením žalobkyně, že v průběhu řízení doložila cestovní příkazy pro pana G., na základě kterých byl pan G. vyslán na pracoviště společnosti AP, a to v souladu se zákonem při respektování vydaného pracovního povolení. V daném případě se nejednalo o faktickou změnu místa výkonu práce, ale pracovní cesty. Žalobkyně dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46, dle kterého lze cizince pracujícího na základě povolení k zaměstnání vyslat na pracovní cestu, přičemž pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí znamenat dlouhodobou, fakticky trvalou, změnu místa výkonu práce. Žalobkyně dále poukázala na vyjádření Ministerstva práce a sociálních věcí, dle kterého může cizinec být vyslán na pracovní cestu na dobu nezbytné potřeby a v souladu s povoleným druhem práce, přičemž o vyslání cizince na pracovní cestu zaměstnavatel nepodává žádnou informaci Úřadu práce ČR. Ani s jednou z výše uvedených skutečností se dle žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, čímž napadené rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti.
14. Dle žalobkyně je zaměstnávat cizince na dohodu o pracovní činnosti v souladu se zákonem, pokud Úřad práce cizinci povolí zaměstnání v případě, že ho bude vykonávat na základě pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti. Žalobkyně o uzavření pracovního vztahu obeznámila příslušný úřad práce, přičemž úřad práce s ním nezačal správní řízení ani jej neupozornil na nesprávný postup.
15. Žalobkyně dále konstatovala, že vytýkané období trvalo méně než 5 pracovních dnů. K této skutečnosti mělo dle žalobkyně být při posouzení přestupku přihlédnuto.
16. Žalovaný se dle žalobkyně nijak nevypořádal s námitkami ohledně neprovedení výsledků vedoucího výroby, asistentky jednatele a personalistky a jednatelů společnosti AP. Výslech těchto osob je dle žalobkyně zcela zásadním důkazem, neboť se jedná o osoby, které by s ohledem na své pracovní zaměření mohly vyvrátit závěry správních orgánů.
17. Žalobkyně rozporovala závěr, že mezi žalobkyní a společností EU neexistoval závazkový vztah na základě objednávek. Žalobkyně plnila dílo odběrateli, a to za cenu stanovenou v objednávkách. Dle správních orgánů nelze ujednání stran hodnotit jako specifický závazek, když není určeno, co konkrétně mělo být plněno, v jaké jakosti a podobně. Žalobkyně však uvádí, že doložené objednávky díla jsou v souladu se zákonem a jsou dostatečně konkretizovány dílčími ústními objednávkami. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně se k tomuto argumentu nijak nevyjádřili a zatížili svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.
18. Žalobkyně dále uvedla, že v řízení doložila fotografie, na kterých byli zachyceni její zaměstnanci při plnění díla pro společnost EU. Dle správního orgánu prvního stupně jsou tyto fotografie bez místního a časového označení nezpůsobilé něco prokázat. Žalobkyně však nebyla vyzvána k upřesnění těchto skutečností. Žalovaný rovněž odmítl doložení

dalších fotografií žalobkyní, přičemž konstatoval, že skutkový stav považuje za zřetelný a jasně prokazující faktický stav věci, aniž by tuto úvahu odůvodnil.

19. Na závěr žalobkyně namítala, že správní orgán prvního stupně z předmětné kontroly vyvodil nesprávné závěry, když uzavřel, že všechny osoby na pracovišti byly řízeny vedoucími pracovníky a mistry společnosti AP, přičemž tito měli řídit i práci zaměstnanců žalobkyně. Při kontrole dle žalobkyně nebyly zohledněny skutečnosti sdělené administrativní pracovníci žalobkyně, dle které za práci zaměstnanců žalobkyně odpovídala žalobkyně, přičemž práci zmíněným osobám přiděloval a dohlížel na ni manažer žalobkyně.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 8. 9. 2021 k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 2 As 230/2018-30. Žalovaný i správní orgán prvního stupně podali ucelenou argumentaci, proč se v případě pana G. nemohlo jednat o pracovní cestu, přičemž nelze odhlédnout od toho, že pan G. od počátku pracovněprávního vztahu po dobu platnosti povolení k zaměstnání pracoval mimo povolené místo. Nemohlo se proto jednat o dočasný výkon práce mimo pravidelné pracoviště, resp. o dočasnou změnu místa výkonu práce. Žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 6 As 37/2013-39, a ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46, a uzavřel, že prostřednictvím pracovní cesty nelze zastírat faktický výkon práce cizince v jiném místě než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání.
21. Žalovaný dále zopakoval, že s ohledem na změnu původního výroku prvostupňového rozhodnutí napadeným rozhodnutím je bezpředmětné se vyjadřovat k tomu, že pan G. vykonával práci na základě dohody o pracovní činnosti.
22. Žalovaný uvedl, že se v napadeném rozhodnutí vypořádal s důkazními návrhy, jakož i s použitelností shromážděných podkladů rozhodnutí, přičemž žalobkyně v žalobě neuvedla, jaké konkrétní skutkové okolnosti by měly být vyvráceny navrženými výsledky. Dle žalovaného měla žalobkyně v tomto případě povinnost tzv. aktivní obhajoby účastníka řízení, tedy tvrdit opak a svá opačná tvrzení prokázat.
23. Žalovaný se závěrem vyjádřil k námitce žalobkyně týkající se závazkového vztahu mezi žalobkyní a společností EU. K tomu uvedl, že předmět díla nebyl identifikován ani ve zmíněných objednávkách, obsah objednávek proto nepodporuje tvrzení žalobkyně o provádění díla na kontrolovaném pracovišti, a to s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2019, č. j. 9 Ad 5/2016-81. K fotografiím doloženým žalobkyní žalobce uvedl, že jimi nebyly vzneseny důvodné pochybnosti o skutkovém stavu, byly proto vyhodnoceny jako nezpůsobilé něco prokázat.

V. Replika žalobkyně

24. Žalobkyně v replice ze dne 30. 9. 2021 uvedla, že argumentace žalovaného, že pan G. pracoval od počátku svého pracovněprávního poměru mimo jemu povolené pracoviště, je pouze spekulací. Předmětem řízení je pouze kontrolované období, žalovaný toto tvrzení navíc pouze předestírá, aniž by ho jakkoli podložil. Kontrolovaná doba, během které byl

pan G. mimo své pravidelné pracoviště, zahrnuje pouze 10 po sobě jdoucích pracovních dnů, což nelze považovat za trvalou změnu výkonu práce. Podmínky pracovních cest cizinců proto byly dodrženy.

25. Ohledně obsahu závazkového vztahu mezi žalobkyní a odběratelem žalobkyně uvedla, že tento byl určen jak objednávkami, tak následnou konkretizací pro dané období dílčími ústními objednávkami. Obsah závazku tedy bylo možné zjistit výsledky zúčastněných osob, které však nebyly provedeny.
26. K odkazu žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2019, č. j. 9 Ad 5/2016-81, žalobkyně doplnila, že osobní odpovědnost zhotovitele a informování zhotovitele o náplni dílčí objednávky byly vykonávány skrz předávání specifik daného díla vedoucími pracovníky obou stran závazkového vztahu, a závěry z citovaného rozhodnutí nelze vztáhnout na dílo jiného charakteru mimo stavební odvětví.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen “s. ř. s.”), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
28. O podané žalobě městský soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ani žalovaný nevyslovili nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ten se tak presumuje (srov. § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Městský soud rovněž shledal, že o věci lze rozhodnout na základě podkladů správního spisu, nebylo tedy nezbytné nařídit jednání za účelem dokazování. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS).
29. V projednávané věci soud vyšel z následující právní úpravy v rozhodném znění.
30. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti může cizinec být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
31. Podle § 92 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání obsahuje místo výkonu práce.
32. Podle § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno [...].
33. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.

34. Podle § 93 zákona o zaměstnanosti může cizinec, [kterému] bylo vydáno povolení k zaměstnání, být zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu podle § 42 zákoníku práce, jestliže to odpovídá povaze jím vykonávané práce, pro kterou [bylo uděleno] povolení k zaměstnání.
35. Podle § 42 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, v platném a účinném znění (dále jen „zákoník práce“), se pracovní cestou rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal.
36. Podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti se zastřeným zprostředkováním zaměstnání rozumí činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b).
37. Podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti se zprostředkováním zaměstnání rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení.
38. Podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o zaměstnanosti zprostředkovávají zaměstnání za podmínek stanovených tímto zákonem právnické nebo fyzické osoby, pokud mají povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání.
39. Podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že zastřeně zprostředkovává zaměstnání podle § 5 písm. g) nebo výkon zastřeného zprostředkování zaměstnání umožní.
40. Soud se nejdříve zabýval tvrzením žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné co do nedostatečného vypořádání se s námitkami žalobkyně. Žalobkyně konkrétně namítala, že se žalovaný nezabýval tvrzením žalobkyně ohledně pracovní cesty pana G., kdy nepřihlédl k doloženým cestovním příkazům dokládajícím, že se nejednalo o faktickou změnu místa výkonu práce, ale o pracovní cestu. Dále namítala, že žalovaný nezdůvodnil své tvrzení, že ujednání v závazku mezi žalobkyní a společností EU je nedostatečně určité a nebude k němu přihlížet.
41. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, „není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat“. Dle citovaného rozsudku správní orgán nemá povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní

názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Tak se v projednávané věci podle názoru městského soudu stalo. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval mj. i námitkou žalobkyně proti nesplnění znaků pracovní cesty cizince G. a význam smluvního vztahu žalobkyně a společnosti EU hodnotil v kontextu celého systému dodávek pracovní síly pro společnost AP. Napadené rozhodnutí je jako celek přezkoumatelné, neboť z napadeného rozhodnutí jako celku je zjevné, jak o věci žalovaný uvážil, přičemž svou argumentaci řádně a srozumitelně zdůvodnil a je zjevné, na jakých stěžejních důvodech rozhodnutí vychází. Tyto důvody poté mohl soud přezkoumat /viz níže/. Námitce žalobkyně proto vyhověno nebylo.

42. Soud se pro nadbytečnost nezabýval námitkou žalobkyně, že zaměstnávat cizince na dohodu o pracovní činnosti je v souladu se zákonem, a s ní související námitkou ohledně délky vytýkaného období, neboť tyto námitky se staly bezpředmětnými následkem změny výroku I. prvostupňového rozhodnutí dle napadeného rozhodnutí.
43. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
44. Rozhodnutím Úřadu práce České republiky ze dne 22. 2. 2019 bylo cizinci G. vydáno povolení k zaměstnání u žalobkyně s místem výkonu X, Hořovice a Osov, na dobu od 23. 3. 2019 do 20. 6. 2019. Dne 25. 3. 2019 byla mezi žalobkyní a panem G. uzavřena dohoda o pracovní činnosti. Tato dohoda byla ukončena dohodou ke dni 31. 3. 2019. Dne 31. 3. 2019 byla uzavřena pracovní smlouva na dobu určitou od 1. 4. 2019 do 20. 6. 2019. Dle cestovního příkazu ze dne 25. 3. 2019 byl pan G. v období od 25. 3. 2019 do 20. 4. 2019 vyslán na pracovní cestu na místo Bořitov.
45. Společnost EU objednávala „*poskytování služeb*“ od žalobkyně na pracoviště X, Bořitov od 1. 2. do 28. 2. 2019, od 1. 3. 2019 do 31. 3. 2019, od 1. 4. 2019 do 30. 4. 2019. Práce měly být vykonávány dle dílčích ústních objednávek. Společnost AP od společnosti EU na základě rámcových smluv objednávala „*pomocné a dokončující práce*“ (k jejich specifikaci viz níže).
46. Dne 5. 4. 2019 bylo inspektory správního orgánu prvního stupně na adrese Bořitov, ČH, mj. zjištěno, že zde cizinec G. prováděl přípravné dělnické práce s kovodíly. Cizinci K. a K. byli vedeni v seznamu zaměstnanců žalobkyně (výpis od žalobkyně a z databáze ČSSZ, č. 1. 23 a 24 spisu). Inspekce vyzvala 4. 6. 2019 (a znovu 14. 6. 2019) žalobkyni k doložení evidence přítomnosti těchto osob na pracovišti AP od 1. 11. 2018 do 5. 4. 2019. Žalobkyně doložila docházku těchto osob, zmocněnkyně žalobkyně G. dne 9. 7. 2019 potvrdila, že všichni tři cizinci pracovali na místě AP v Bořitově. Uvedla, že pracují pro žalobkyni, vykonávají pomocné dělnické práce (navěšování a svěšování součástek, jednoduché montáže, čištění kovodílů), pracovní doba je stanovena od 8:00 do 16:30, úkoluje je manažer, který přebírá a předává práce, manažer O. jezdí do Bořitova 2x týdně.
47. Při kontrole poskytl součinnost dle § 8 písm. f) kontrolního řádu za společnost AP vedoucí výroby Z. Ten uvedl, že práci přidělují směnový mistr, vedoucí úseku, technolog. Pracovní dobu mají pracovníci všichni stejnou (6:00 – 14:15, 14:15 – 22:30), ať se jedná o kmenové zaměstnance, agenturní zaměstnance nebo na práce na základě smlouvy o dílo. To potvrdila i jednatelka a personalistka společnosti Ná. Za tuto společnost poskytl součinnost dne 25. 7. 2019 i jednatelé Ing. K, Mgr. M., definovali předmět podnikání

společnosti (předpovrchová úprava kovů, tepelné zpracování kovů, odlakování, žíhání, tryskání, balotínování, odrezování), náplň práce manipulačního dělníka, nepotvrdili, že by využili zaměstnance žalobkyně, spolupracovali s třemi agenturami práce, mimo to i s jinými subjekty, mj. se společností EU, potvrdili, že práci organizovala jejich společnost – vedoucí provozu, mistři, kteří pracovníkům zadávali pokyny přímo nebo prostřednictvím předáků spolupracujících osob.

48. Proti kontrolnímu protokolu podala žalobkyně dne 4. 9. 2019 námitky. Ty zamítl oblastní inspektorát práce dne 18. 9. 2019.
49. Žalobkyně v rámci odvolání ve správním řízení doložila fotografie, na kterých jsou zachyceny osoby ve vestách s názvem žalobkyně provádějící dílo. Fotografie neobsahují místní a časové označení. Žalobkyně k fotografiím uvedla, že fotografie vyvrací tvrzení o zastřené agenturním zaměstnávání, a že v případě potřeby může doložit další fotografie na podporu svých tvrzení.
50. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 10. 2020, č. j. 9393/9.30/20-12, sp. zn. S9-2020-253, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) a g) zákona o zaměstnanosti. Za spáchání přestupků byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 140 000 Kč.
51. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání ze dne 6. 11. 2020, které doplnila podáním ze dne 25. 11. 2020. Dne 24. 5. 2021 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
52. Z podkladů správního spisu vyplývá, že podnikatelem, který na místě v Bořitově vlastnil výrobní prostory a v nich zajišťoval své zakázky, byla společnost AP (ve spise je založena smlouva, jíž společnost jako vlastník pronajala dne 21. 12. 2018 společnosti EU část nebytových prostor v místě v Bořitově). Společnost AP se společností EU, uzavřela dne 13. 12. 2017 a znovu dne 31. 12. 2018 Rámcovou smlouvu na dodávky služeb „pomocné a dokončovací práce, balení a čištění materiálu, přebírání palet, příprava palet a klecí“. Společnost EU objednávala služby od žalobkyně. Mezi žalobkyní a EU existoval smluvní vztah, naopak mezi žalobkyní a společností AP v danou dobu žádný smluvní vztah neexistoval - z doložených smluv to nevyplývá a netvrdí to ani společnost ani žalobkyně. Žalobkyně zaměstnávala mj. ty tři označené cizince, kteří na místě v Bořitově fakticky ve výsledku vykonali pro AP právě ty pomocné práce, které tato společnost objednávala od společnosti EU. Žalobkyně netvrdí, že by s výsledky práce cizinců disponovala - nedržela např. nalakované díly, naložené či vyložené palety s díly. Ve skutečnosti tak podklady prokazují, že přes řetězec smluvních vztahů poskytla toliko pracovní sílu pro společnost AP, která si tyto práce objednala, s jejich výsledky disponovala a dále s nimi podnikala.
53. Z hlediska pořadí skutků, jak byly žalobkyni kladeny za vinu, je mezi stranami první spornou otázkou, zda inspekce a žalovaný správně posoudili faktický výkon práce pana G. (Bořítov) jako rozporný s místem určeným v povolení k zaměstnání (Hořovice, Osov).
54. K možnosti vyslat cizince na pracovní cestu soud uvádí následující. Podle § 93 zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 42 odst. 1 zákoníku práce lze cizince, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání, vyslat na pracovní cestu, jestliže to odpovídá povaze jím vykonávané práce. Pracovní cesta musí být časově omezená a zaměstnavatel může

zaměstnance vyslat pouze na dobu nezbytné potřeby. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46, judikoval, že „cizince pracujícího na základě povolení k zaměstnání (§ 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) lze vyslat na pracovní cestu. Takový výkon práce mimo sjednané (a povolené) místo výkonu práce, nelze bez dalšího považovat za práci v rozporu s platným povolením k zaměstnání. Vyslání cizince na pracovní cestu ale musí být časově omezené (§ 42 zákoníku práce z roku 2006) a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce“.

55. Cizinec G. byl na pracovní cestu vyslán v období od 25. 3. 2019 do 20. 4. 2019. Pracovní cesta měla sice jasně ohraničenou dobu trvání, přičemž maximální doba trvání pracovní cesty není žádnými právními předpisy omezena; při posuzování obsahové pracovní cesty cizince je však třeba posuzovat zvlášť skutkové okolnosti každého jednotlivého případu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, č. j. 6 As 37/2013-39).
56. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně cizince vyslala na pracovní cestu krátce (dne 25. 3. 2019) po počátku platnosti povolení k zaměstnání (23. 3. 2019) a předpokládala její ukončení dne 20. 4. 2019, tj. téměř po době jednoho měsíce. To, že inspekce svým kontrolou na místě již dne 5. 4. 2019 zjistila, že cizinec G. vykonával práci v Bořitově, na závažnosti jednání žalobkyně nic nemění. Po změně výroku prvostupňového rozhodnutí napadeným rozhodnutím byla totiž žalobkyně uznána vinnou za to, že cizinci takto umožnila práci v období od 25. 3. do 29. 3. 2019 (výrok I.1.1) a od 1. 4 do 5. 4. 2019 (výrok I.1.2), celkem tedy v rozsahu 10 pracovních dní, což činí téměř polovinu měsíce (tento rozsah ostatně uznala i žalobkyně ve vyjádření k žalobě). I zaměstnankyně žalobkyně G. dne 9. 7. 2019 uvedla, že cizinec na místě pracoval asi do 18. 4. 2019 (doložila to docházkou cizince) a také to nepřímo vyplývá z cestovního příkazu, kde je datum návratu z vyslání na cestu stanoveno na 20. 4. 2019. Je tedy zjevné, že skutečný úmysl žalobkyně bylo vyslat cizince na podstatně delší dobu. Nelze se tedy ztotožnit se žalobkyní, že by vytýkané období trvalo jen mezi 25. 3. – 29. 3. 2019 a to by mělo být zohledněno snad jako polehčující okolnost, příp. že by jednání nebylo společensky škodlivé.
57. Z povolení o zaměstnání Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami ze dne 22. 2. 2019, č. j. BEA-440/2019-za pak vyplývá, že v pracovním povolení byla jeho práce vymezena jako „93292 Pomocní dělníci ve výrobě“, dle kontrolního zjištění vykonával cizinec v Bořitově skutečně manipulační práce (nakládání, skládání, vyvěšování kovových dílů). Kontaktní adresou cizince na území ČR bylo sídlo žalobkyně X, součástí spisu je mzdový list a cestovní příkaz, z nichž vyplývá, že cizinec měl místo pobytu na adrese X, Hořovice. Cestovní příkaz v původní podobě obsahuje o pracovní cestě toliko údaje: začátek cesty – Hořovice, 25. 3. 2019, místo jednání – Bořítov, účel cesty – pracovní, konec cesty – Hořovice, 20. 4. 2019. Následně předložené vyúčtování cestovního příkazu ze dne 24. 4. 2019 již obsahuje určení dopravního prostředku AUS (služební auto) a vyúčtování ve výši 5265 Kč. Krom uvedeného obsahuje správní spis ještě pracovní smlouvu se žalobcem ze dne 31. 3. 2019 a dohodu o pracovní činnosti ze dne 25. 3. 2019, v obou je uvedeno místo výkonu práce Hořovice a Osov (což odpovídá pracovnímu povolení). Žalobkyně v doplněném vyjádření ze dne 16. 7. 2019 k důvodům vyslání uvedla, že v té době se zpozdíla dodávka zakázky v Hořovicích, a tak využila rychlejšího zajištění plnění díla v Bořitově, neboť došlo k nárůstu poptávky pro zpracování dílů pro EU, pro cizince tak měla zajištěnou práci. Proto vyslala na pracovní cestu cizince Galitského, který na místě pracoval do 18. 4. 2019. Poté se vrátil do Bořítova.

58. Pracovní cesta je v zákoníku práce systematicky zařazena mezi změny obsahu pracovního poměru, konkrétně znamená změnu místa práce. Právní předpisy (§ 42 zákoníku práce a § 93 zákona o zaměstnanosti) definici pracovní cesty vymezují neurčitě, jejími zásadními znaky jsou dočasnost, doba nezbytné potřeby a v případě cizince i to, aby povaha odpovídala povolené vykonávané práci.
59. V projednávané věci je naplněna povaha vykonávané práce (povolený, resp. sjednaný druh práce nepochybně odpovídá i povaze práce vykonávané na místě kontroly) a zdánlivě i dočasnost vyslání, která byla v cestovním příkazu určena do 20. 4. 2019.
60. Sporné je však naplnění podmínky doby nezbytné potřeby vyslání zaměstnance. Tento znak vymezuje, že zaměstnanec je na pracovní cestu vyslán pouze za účelem splnění potřebného úkolu pro zaměstnavatele; znak dočasnosti vyslání je tedy nutně spojen a omezen s dobou nezbytnou ke splnění potřebného úkolu. V praxi se nejčastěji může jednat o situace, kdy je např. vyslán montážní technik, aby u zákazníka „oživil“ dodávaný stroj, typickým případem může být i právě kontrola správního orgánu na místě kontrolovaného subjektu. Doba dočasnosti i doba nezbytné potřeby v těchto případech bude vymezena splněním výtýčeného úkolu.
61. Inspekce a ve shodě s ní i žalovaný podmínky vyslání na pracovní cestu neuznaly. Byly názoru, že cizinec docházel na pracoviště každý den, vykonával stejnou pracovní činnost a to od počátku pracovněprávního vztahu. Po celou dobu vykonával práci v rozporu s povolením na jiném místě, povaha práce, na kterou byl vyslán, neodpovídá práci, pro kterou se předpokládá vyslání na jiné pracovní místo, mohlo by jít o doplňkovou činnost, nikoliv o výkon práce samotné. Doba tvrzeného vyslání popírá smysl pracovní cesty, tj. dočasnost.
62. Soud v těchto úvahách správních orgánů postrádá posouzení toho, zda tvrzené provozní potřeby žalobkyně skutečně odůvodňovaly vyslání žalobce na pracovní cestu. Především tímto klíčovým faktorem vyplývajícím z podmínek § 42 zákoníku práce a § 93 zákona o zaměstnanosti se nezabývaly, když obhajobu žalobkyně vyslání cizince na pracovní cestu neakceptovaly.
63. Zároveň je však podle názoru městského soudu třeba přihlídnout k celkovým okolnostem věci, které vyplývají ze správního spisu.
64. Všichni tři cizinci označení ve skutku 2), tj. mezi nimi i cizinec G., v kontrolovaném období byli sice zaměstnanci žalobkyně, avšak na místě v Bořitově v konečném důsledku prováděli práce určené pro společnost AP. Správní spis obsahuje rámcovou smlouvu o tom, že existoval dodavatelský vztah na služby mezi touto společností a EU, přičemž sama zástupkyně žalobkyně jak při ústní výpovědi, tak v doplnění ze dne 16. 7. 2019 potvrdila, že tito cizinci na pracovišti AP pracovali a že tyto služby dodávali společnosti EU. Výpověď zástupkyně žalobkyně G., že práci zaměstnancům žalobkyně zadával pouze manažer O., který do Bořitova jezdil 2x týdně, popř. tvrzení žalobkyně, že by jejím zaměstnancům práci AP nezádávala, v konfrontaci s prokázanými smluvními vztahy není věrohodná - zjevným koncovým odběratelem prací s kovodíly byla společnost AP, která v místě Bořitov poptávala po svém dodavateli společnosti EU nasmlouvané práce, jejichž realizaci byla tato společnost schopna zajistit prostřednictvím zaměstnanců žalobkyně.

Městský soud má proto za spolehlivě zjištěné, že všichni tři cizinci přes řetězec smluvních vztahů fakticky vykonávali práci na místě ve prospěch AP., která jejich práci na místě řídila.

65. Za této situace nelze, než konstatovat dva závěry.
66. Tím prvním je to, že všichni tři cizinci na místě fakticky pracovali za účelem vykonání pomocné dělnické práce pro společnost AP, která jediná jako původní objednatel těchto služeb mohla požívat konkrétní výsledky jejich práce. Cizinci na místě nepracovali za účelem výkonu této práce pro žalobkyni - ta ve skutečnosti pro společnost AP prostřednictvím společnosti EU pronajala toliko jejich pracovní sílu a schopnosti. Druhým závěrem je, že přítomnost jednoho z těchto cizinců - G. - na místě v Bořitově nemůže nést znaky vyslání na pracovní cestu, neboť cizinec nebyl z povoleného místa v Hořovicích a Osově na místo v Bořitově vyslán kvůli výkonu práce pomocného dělníka po dobu nezbytné potřeby žalobkyně, ale kvůli využití jeho práce pro potřeby společnosti AP.
67. Nezbyvá, než uzavřít, že žalobkyně u cizince G. umožnila výkon závislé práce v rozporu s místem určeným v pracovním povolení tj. v rozporu s pracovním povolením /srov. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti/, tím byla naplněna skutková podstata nelegální práce podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Dále jednání žalobkyně naplnilo znaky zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení a tedy zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně není agenturou práce podle § 58 a násl. zákona o zaměstnanosti a je mezi stranami nesporné, že nemá povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 60 zákona o zaměstnanosti. Jednání žalobkyně, kdy své zaměstnance přenechala k výkonu práce jiné osobě, aniž by splnila podmínky dané zákonem o zaměstnanosti pro zprostředkování zaměstnání, je proto zastřeným zprostředkováním zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Správní orgány postupovaly správně, když žalobkyni uznaly vinnou z přestupku podle § 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti.
68. Soud proto tyto námitky neshledal důvodnými.
69. Soud dále posoudil námitku žalobkyně, že ve správním řízení nebyly znovu provedeny výsledky zaměstnanců společnosti AP, konkrétně vedoucího výroby a asistentky jednatele a personalistky, jejich jednatelů.
70. V rámci kontroly v rámci poskytování součinností /dle § 8 písm. f) kontrolního řádu/ bylo získáno vyjádření těchto osob. Žalobkyně podala námitky proti kontrolním zjištěním, v nichž mj. navrhla výslech těchto osob z toho důvodu, aby jim mohla klást otázky (námitky zamítl oblastní inspektorát práce). Ve vyjádření k dokazování ze dne 3. 7. 2020 (ač byla seznámena s kontrolními zjištěními) taktéž neodůvodnila, jaké nové skutečnosti by výsledkem daných osob ještě měly být zjištěny, aby tak mohl být doplněn skutkový stav a tím i snad vyvráceny závěry správních orgánů. Opět navrhla pouze zopakování těchto výsledků tak, aby jim měla možnost klást otázky. Obecně je poté zjevné, že správní orgány výslech těchto osob již neprováděly, neboť všechny okolnosti důležité pro vydání rozhodnutí byly zjištěny i bez potřeby svědeckého výslechu těchto osob.

71. Podklady správního spisu (doložené smlouvy o spolupráci, evidence docházky zaměstnanců, vyjádření žalobkyně, které doplnila i písemně, kontrolní zjištění o povaze práce na místě) podle názoru soudu poskytují ucelenou výpověď o podstatné a základní skutečnosti – o tom, že cizinci v Bořitově pracovali ve výsledku pro AP, kteréžto náležely výsledky jejich práce. „Součinnostní“ výpovědi zmíněných osob mají význam pro vyličení způsobu organizace práce na pracovišti (o pokynech k práci, o stanovené pracovní době, o rozsahu spolupráce společnosti AP s jinými subjekty pro zajištění svých potřeb). Na základě poskytnuté součinnosti osob inspekce však získala indicie o poměrech v místě a byly doloženy další – písemné – podklady ke skutkovému stavu. Tyto výpovědi však v zásadě jen potvrdily skutečnosti vyplývající z ostatních podkladů správního spisu.
72. Městský soud je názoru, že žalobkyni nijak nebylo upřeno, aby v řízení uplatnila důkazy na podporu svých tvrzení, jimiž mohla v důsledku i zpochybnit skutková zjištění správních orgánů - učinila jak námitky proti kontrolním zjištěním, tak vyjádření k dokazování dne 3. 7. 2020, stížnost na postup správního orgánu dne 3. 7. 2020 a nakonec i odvolání. V těchto podáních žalobkyně nicméně nepřednesla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by vznikla potřeba znovu provést výslechy osob, neboť o rozhodných skutečnostech vypovídají jiné (písemné) podklady. O skutkovém stavu, ze kterého vyplývají stěžejní skutečnosti pro závěry správních orgánů a které se týkají přenechání cizinců – zaměstnanců žalobkyně – k práci na místě, pak městský soud nemá žádné pochyby. Nezopakováním výsledků označených osob ve správním řízení podle soudu správní orgány řízení nezatížily zásadní vadou (při zjišťování skutkového stavu), která by měla mít vliv na zákonnost obou rozhodnutí.
73. Další námitka žalobkyně směřovala proti postupu správního orgánu prvního stupně, který žalobkyni nevyzval k upřesnění místního a časového určení doložených fotografií, a žalovaného, který odmítl doložení dalších fotografií. K tomu soud uvádí, že správní řízení je řízeno zásadou volného hodnocení důkazů vyjádřenou v § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném a účinném znění (dále jen „*správní řád*“). Ve správním trestání je správní orgán povinen zjistit skutečnosti i ve prospěch obviněného (§ 50 odst. 3 správního řádu).
74. Žalobkyně při předkládání těchto fotografií v odvolacím řízení dne 13. 1. 2021 uvedla tolik, že zachycují zaměstnance žalobkyně na místě při plnění díla dle objednávek, že z fotografií vyplývá, že zaměstnanci byli řádně označeni a měli své vymezené pracoviště, to vše mělo dle žalobkyně vyvrátit závěry o zastřené agenturní zaměstnávání. Soud z fotografií ověřil, že zachycují jednoho neidentifikovaného zaměstnance v rozlišovací vestě označené nápisem A. u kovového regálu v neurčeném prostředí a čase. Soud se ztotožnil se závěrem hodnocení žalovaného, že z fotografií založených ve správním spise není patrný ani čas ani místo jejich pořízení, není z nich zřejmé, co přesně, v jaké situaci a koho konkrétně mají zachycovat, nejsou proto způsobilé prokázat tvrzení žalobkyně, že nešlo o zastřené agenturní zaměstnávání.
75. Žalobkyně tyto důkazy předložila až v odvolacím řízení, tj. již v situaci, kdy si po prvostupňovém rozhodnutí měla být vědoma toho, jaký skutek a v jakých okolnostech jí je kladen za vinu. Byla to tedy především žalobkyně, která, pokud předkládala svou vlastní skutkovou verzi děje, měla si být při předkládání důkazů toho, že pokud bude její tvrzení podloženo neurčitě, nemusí obstát v konfrontaci s jinými podklady řízení a může být její

verze nevěrohodná nebo neprokázaná. Oproti tomu, co žalobkyně z důkazů dovozovala, pak obстоjí skutková zjištění při kontrole, přičemž tyto fotografie nijak nevyvracejí závěry správních orgánů.

76. Městský soud má za to, že ve správním řízení byly provedeny všechny důkazy důležité pro zjištění stavu věci (§ 52 větu druhá správního řádu), správní orgány proto postupovaly správně, pokud navržené výsledky již pro nadbytečnost neprovedly a nevyzývaly žalobkyni, aby doplnila další skutečnosti k fotografiím, popř. doložila další fotografie.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

77. Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu neshledal důvodnou. Ověřil, že správní spis obsahuje dostatečná skutková zjištění o tom, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce cizince G. v jiném místě v rozporu s jeho pracovním povolením, tak i o tom, že svým jednáním – poskytnutím pracovní síly tří cizinců (mj. i cizince G.) ve prospěch plnění objednávek společnosti AP zastřela zprostředkování zaměstnání těchto osob. Namítané procesní vady správního řízení i formální vady správních rozhodnutí neshledal městský soud důvodné.
78. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci procesní úspěch, náhrada nákladů jí tedy nenáleží. U procesně úspěšné žalované městskému soudu ze spisu nevyplynulo, že by jí v řízení vznikly náklady přesahující běžné náklady na administrativní činnost, která je spojená s vedením a účastí v soudním řízení. Náhradu nákladů proto městský soud žalované nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. června 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu